

A Salzkammergut Trophy

SZIKLÁS MÓKUSKERÉK

Négy autóval indultunk útnak Ausztria felé, hogy megtapasztaljuk a legendás Salzkammergut Trophy hangulatát. A Trophy Ausztria legnagyobb mountain bike maratonja, amely idén ünnepli tízéves évfordulóját. Ebből az alkalomból újra kitáblázták az egész UNESCO világ- és természeti örökség területeinek Hallstatt-Dachstein régióbeli pályáit, melyek a legimpozánsabb európai maratoni útvonalak közé sorolhatók, s fénypontja a Dachstein hegység és az Ewige Wand (Örök fal) mentén vezető út. A leghosszabb táv több mint 209 kilométer, hihetetlen 7006 méter szintkülönbséggel! A Merkap Maraton Team SE színeit tizenegyen képviseltük, öten a 109, négyen az 53, ketten pedig a 23 kilométeres távon álltunk rajthoz.

Első utunk a Stephaneumba vezet, itt lehet a rajtszámot és a nevezési csomagot átvenni. A sor kilóg az épületből, de meglepően gyorsan megy minden. A választott távtól függő mennyiségű energiaszeletet, zselét, italport, oxizet, pólót, magazint kapunk. A bokára rögzíthető tépőzáras csipért leszurkolunk 45 euró kauciót, aztán megyünk a kocsihoz, és irány Gosau, a szálláshelyünk. Gyors lepakolás után indulunk vissza a fesztiválra. Nehéz a parkolás, sok az autó. Gyekszünk, mert fél nyolc van, és csak nyolcig

osztják a pastát. A többiek már a sorban állnak. Jó helyen találunk asztalt, mellettünk a pult, mindenki kér sört. A színpadon bringaszépségszereplő, majd egy osztrák zenekar nyomja a dalokat. Körbenézve csupa jókedvű bringás a világ minden részéről. Holnap Salzkammergut Trophy!

Reggel nem kell korán kelni, hét körül ébredünk. Közös reggeli, készülődés, bringák a kocsikra: ismét úton vagyunk Bad Goisern felé. A városhoz vezető utak mentén mindenhol autók állnak, egy zsebkendőt sem lehet leejteni. Le-fel száguldoznak a melegítő biciklisek. Jó helyen találunk parkolót. Lepakom a bicajt a tetőről, és Zsoltival hajtunk a startvonalhoz, hátha elcsípjük a többiek rajtját. Rengeteg a néző, odafurakszunk a kordonhoz, épp jókor, mert startol az első blokk. Emelőkosárból kamerával veszik a rajtot, 11 stáb közvetíti az interneten és a helyi adón a versenyt. Óriás kivetítőkön a nézők is láthatják, hogy mi történik a pályán. Fényképezőgép a kézben, a második szektorból megindul Joci és Peti, hangosan kiáltunk nekik. Hajrá Merkap! A tömegben nem látjuk, de tudjuk, hogy Zsoli és Roni is nekieredt az 53 kilométernek.

Mi egy óra múlva rajtolunk. Sokat iszunk, mert nagy a meleg. Lassan leszívárgunk a

rajthoz, egy mellékutcába nyúlik a tömeg, beállunk. Geri, aki velünk jött Debrecenből, csinál rólunk néhány fotót. Alig halljuk a rajtjelet, csak látjuk, hogy lustán, lépésben megindul az óriási tömeg, hogy teljesítse a klasszikus táv 109 kilométerét. Lassan áthaladunk a rajtkapun, Ildikó és Zsuzsi integet, kiabál, fotóz. Nagy sóhajokkal gondolunk az előttünk álló több mint száz kilométerre. Az a terv, hogy együtt megyünk, hisz mindannyian a középtávú maratonokhoz szoktunk, nincs tapasztalatunk ekkora távon. Nem rohan senki, kényelmes tempóban haladunk, lassan kezd emelkedni az út a kerekek alatt.

A betonkígyón tekerve mászunk egyre feljebb, az óram jelzi, 26 százalékos az emelkedő. Lassan ritkulnak a házak, beérünk az erdőbe. Nagyon szigorúan emelkedik az út, már annak is örülök, hogy néhol csak tízszázalékos. Egy kis fahíd miatt beszűkül egy szakasz, feltorlódunk, készítünk pár fotót. Nem csak meredek, ázott is az út, toljuk kicsit a bringát a sárban, majd visszaszállunk rá. Egyik kanyar követi a másikat, ahogy egyre magasabbra érünk, úgy lesz egyre gyönyörűbb a panorama. Az erdei, hűvösebb levegő után újra a tűző nap ostorcsapásai alatt nyögünk. Zsolti kicsit lemarad, Oszkár türelmetlen.

Folytatjuk az utat, mögöttünk a Dachstein-gleccser lélegzetelállító látványa. Lassan felérünk 1350 méterre, és megkezdjük a száguldást. Hevesen ver a szívem, élvezek minden kanyart, minden bukkanót. Hat-hét kilométer száguldás után beleszaladunk a C táv mezőnyébe, és újra felfelé haladunk. Lassabbak nálunk, ők már egy órával többet mentek. Utolérjük Roni párját, Tamást, váltunk néhány szót. Az első frissítőnél almát, banánt kapunk, és vizet veszünk, mert majdnem elfogyott, pedig még csak húsz kilométert jöttünk. Furcsán hajladoznak a fák előttünk, szél borzolja a lombjukat. Meglátom, hogy helikopter lebeg az erdő felett, és egy kötél végére rögzített vákuumágyban egy bringást emelnek a magasba. Nagyot eshetett.

A magyar csapat a rajt előtt

Földúton, csúszós sárkatlanon, kavicsos, betonon, lépcsőn és hídon érünk vissza a lakott területre, és közelítjük meg Bad Goisernt. Mellettünk folyó, felettünk árnyas lombok, távolban zord sziklacsúcsok, annyira szép, szinte már giccses. Az út mentén hangosan „ollézó” szurkolók nyújtják a kezüket, jólesik mindenkinek, örömmel belesapunk a tenyerükbe. Az út felett locsolócső permetezi a vizet a bringásokra, kellemes érzés alá menni. Áthajtottuk a városon, majd elhagyjuk. Az út mentén egy táblán legörbülő száju, piros fejű arc alatt vas-tag számok és betűk: hetven kilométer. Még csak negyven kilométert jöttünk.

út. Hiába a csobogó patak, a számtalan forrás, a távolban aláhulló vízesés, nem tudják elvonni a figyelmünket a szinttérképről, ami kíméletlenül mutatja, hogy milyen sok van még hátra. Egy sebes folyású patak felett átívelő hídon megállunk szusszanni, pár percig csak a tovarohanó vizet bámulom.

Lassan mókuskerekezve, egyre feljebb jutva, egy-két megtorpanással, a végén a meredek sziklás úton már csak tolvá, de elérjük az 1500-as csúcsot. Jön a lejtő! Nekieredünk. Újabb frissítő – már csak víz és forró banán van. Ismét emelkedik az út, beállok egy tempóra, nem nézek hátra, csak megyek. Egyszer megállok, elhagytam a többieket – várok kicsit –, csak Zsol-

A nehéz terep pihenőt kíván

Hallstatt felé végre sík a terep

A hallstatti tó partján haladunk, alig emelkedik az út, inkább sík. Lendületesen tekerünk, van időnk csodálni a tájat, melyet függőhíd színesít. Egy strandon vár minket az újabb frissítő pont, itt is bőséges a választék, s egy segítő mentolos zselével, valószínűleg izomlazítóval keni be a combom. A pihenő után Hallstatt felé kerekedünk tovább. Alig érjük el a város szélét, élesen-meredeken kanyarodik fel az út az erdőbe, ahol magyar lányok hangosan buzdítanak. Rövid erdei mászás, majd aszfaltút következik. A napsütés kínzóan forró, 58 kilométernél járunk, és egy ezres felfele áll előtünk. Nem lesz könnyű. Öt-hat kilométer óránkénti sebességgel tekerünk, meredek az

ti jön, azt mondja, menjünk. Hosszú, izgalmas lejtőzésbe kezdünk, végre döngethetünk, tíz kilométer alatt 700 métert jövünk lefelé. Leérünk a Gosausee partjára, még egy pillantást vetünk a havas Dachstein-gleccserre, és nyomjuk tovább lefelé, a betonon nyolcvannal repesztünk.

Gosauba érve egy szálloda teraszáról műsorvezető közli minden tekerő nevét, hangos zene szól, sok az érdeklődő. Nyújtózunk egypárat, feltöltetjük az itatózsákot, ráhangolódunk a 400 méteres mászásra, ami következik, és nekikezdünk. Jó tempóban haladunk. Erőt ad, hogy érzem: meg fogjuk csinálni! Néha hátranézek, Zsolti jön mögöttem, Röfi leszakadt, nem tudom, bírja-e.

A nap kezd eltűnni a hegyek mögött, leveszem a szemüvegem, mert nem látok jól a félhomályos erdőben. Sok a kő, és kis vízfolyások teszik síkossá őket, két patakon is átvágunk. Kigurulunk az aszfalra, és suhanunk le a tóhoz Bad Goisern felé. Egy kis mászásra még visszazavarnak az erdőbe, de már mosolygok, szinte vissza sem váltok, úgy megyek fel az emelkedőn. Elhagyjuk a még tíz kilométert jelző táblát, már száz a lábban van. Le a főútra, vissza a városba. Vannak, akik bolyognak, egy srác defektes kerékkel teker. A helybéliek is bírják szufflával, még mindig szurkolnak. Már hallom a zenét, még jobban nyomjuk. Boldogító érzések kavarnak bennem – oldalra nézek –, Zsolti is gyorog. Már a kordonok közt hajtunk, a tömegből hallom a hangokat: Mikiiiiiii! De jó érzés, de jó beérni, mindenki mosolyog! Megcsináltuk!

Hangos zsvaj vesz körül, egy padon ülök, körülöttem a csapatársaim. Jó a kedvük. Fáradtak vagyunk. A Bad Goisern főterén felállított óriási sátonál vagyunk, körülöttünk hömpölyög a sokadalom. Élezem minden percét. Az eredményhirdetésekor derül ki, hogy Roni összetettben tizedik, a kategóriájában negyedik lett, és csak egy perccel maradt le a dobogóról. Nagyszerű eredmény. Gratulálunk hozzá! ■

